

Urechile Domnului - Walter Thomas Prideaux Wolston

...sau Slujba dragostei

Versete călăuzitoare: Psalmul 40.6-8; Isaia 50.4; Exodul 21.2-6

Introducere

Există pasaje în Scriptură, în Vechiul Testament, care se leagă în mod frumos cu această slujbă a lui Hristos. Este extraordinar când ne gândim că El a fost Slujitor: „El n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească” (Matei 20.28); cum le-a spus ucenicilor Săi: „Iar Eu sunt în mijlocul vostru ca Cel care slujește” (Luca 22.27).

Psalmul 40: Mi-ai pregătit urechi

Psalmul 40.6-8: În jertfă și dar de mâncare nu Ți-ai găsit plăcerea: mi-ai străpuns [textual: săpat] urechile; n-ai cerut ardere-de-tot, nici jertfă pentru păcat! Atunci am zis: „Iată, vin, ... Este desfătarea mea, Dumnezeul meu, să fac plăcerea Ta.

Să ne uităm acum cu ce ne ajută El. Să ne întoarcem o clipă la Psalmul 40. Poate că unele dintre Bibliile voastre au o trimitere la Exodul 21.6. Ștergeți-o! Nu există niciun fel de legătură cu acest verset. Această trimitere i-a dus în eroare pe mulți. Exodul 21 vorbește despre moartea Sa; dar Psalmul 40 vorbește despre nașterea Sa.

Ce înțelegi tu prin urechi „săpate”? Este într-adevăr foarte simplu. Să presupunem că merg afară ca să sap o groapă, așa că acolo nu va fi nicio groapă înainte s-o fi săpat eu. El n-a avut urechi înainte ca ele să fi fost „săpate” – El n-a fost mai înainte niciodată Unul care aude. El: crease, poruncise, guvernase și dăduse legi, dar nu a auzit.

O minunat de frumoasă interpretare a acestei expresii orientale metaforice, care clarifică total această semnificație, o găsim în Evrei 10.5: „N-ai voit jertfă și dar, ci Mi-ai întocmit un trup”. Când apostolul s-a apucat să citeze sfârșitul versetului – poate că pot totuși să spun că ai remarcat deja -, el nu l-a citat așa cum este scris în psalm. Unii au fost neliniștiți din această cauză, iar necredincioșii s-au grăbit să scoată aceasta în evidență și să spună: „Priviți-l pe marele vostru apostol, că nici măcar Biblia nu poate s-o citeze corect”. Dar aici nu există nicio greșală. Este așa, pur și simplu, că citatul este preluat din versiunea greacă, și nu ebraică, a scrierilor Vechiului Testament.

Cu mai bine de două sute de ani înaintea nașterii Domnului Isus, scrierile Vechiului Testament fuseseră traduse în greacă (așa cum am avut recent o versiune revăzută), și când traducătorii au ajuns la Psalmul 40, s-au oprit, evident, ca să cerceteze ce ar putea să însemne „săpatul” urechilor și Dumnezeu le-a dăruit prin Duhul Său cunoștința că acest Unul, despre care se vorbește aici, n-a avut niciodată urechi și nu avusese mai înainte un trup; cu toate acestea, aici se presupune că are un trup – adică să devină carne -, și ei redau aceasta liber, spunând: „Mi-ai întocmit un trup”. Când apostolul le-a scris evreilor, Dumnezeu l-a călăuzit prin Duhul Său să

citeze mai degrabă din greacă, decât din ebraică, pentru ca noi să putem să înțelegem că El avea acum un trup și era un ascultător.

Deci, care este sensul urechii? Ea nu vede, nu acționează sau gândește; ea primește numai comunicări din exterior. „Iată, vin”, Îi spune El lui Dumnezeu, „Mi-ai întocmit un trup”; și în acest trup a venit Fiul veșnic al Tatălui, ca să facă ce nimeni n-a făcut vreodată: ca să asculte de porunca lui Dumnezeu și să facă voia Sa.

Isaia 50: El îmi trezește urechea

Să luăm un alt citat biblic: Isaia 50 – un pas mai departe în istoria binecuvântată a acestui Slujitor desăvârșit. El era o Persoană divină, Dumnezeu, care avea toată puterea în mâna Sa, ba mai mult, „El susține toate prin Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1.3) și aici Îl auzim spunând: „Eu îmbrac cerurile în negru și le învelesc cu sac” (Isaia 50.3). Acolo am constatat divinitatea Sa, dar deja versetul următor Îl arată ca fiind un Om dependent:

Isaia 50.4: Domnul Dumnezeu mi-a dat limba unui ucenic, ca să știu cum să ajut cu un cuvânt pe cel obosit. El Îmi trezește dimineată după dimineată, îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic (sau: așa cum ar trebui să asculte un om iscusit).

Este același lucru: unul care ascultă. Nimeni nu L-a trezit vreodată pe Isus, numai Iehova, în afară de ucenici, odată, nedelicat, când de fapt nu trebuia, (vezi Marcu 4.38).

Glasul cunoscut al Tatălui Îl trezea și El primea îndrumările zilnice. Aici, în Isaia, avem în fața noastră viața Sa, pe când Psalmul 40 descrie nașterea Sa. Foarte curând a primit comunicări de la Dumnezeu, cu privire la ce va fi calea vieții Sale; și când a știut totul, a avut o înțelegere completă și deplină despre desăvârșirea căii lui Dumnezeu cu El și El nu S-a retras din fața ei. Apoi, versetele care urmează dezvăluie supunerea Sa desăvârșită și sursa puterii Sale pe cărarea de nedescris a încercării.

Isaia 50.5-9: Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea și nu m-am împotrivit, nu m-am dat înapoi. Mi-am dat spatele celor care mă băteau și obrații celor care-mi smulgeau barba. Nu mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare. Pentru că Domnul Dumnezeu mă va ajuta, de aceea nu m-am rușinat; de aceea mi-am făcut fața ca o cremene și știu că nu voi fi dat de rușine. Cel care mă îndreptățește este aproape; cine se va certa cu mine? Să ne înfățișăm împreună. Cine este potrivnicul meu? Să se apropie de mine! Iată, Domnul Dumnezeu mă va ajuta! Cine mă va condamna? Iată, toți se vor învechi ca o haină, îi va mânca molia.

Dacă evoluția vieții sufletului nostru ar fi povestită cinstit, atunci s-ar arăta că jumătate, ba chiar trei sferturi din problemele, ispitele, dificultățile și disperările prin care trecem sunt cauzate numai prin așteptarea necazurilor care nu ne vor năpădi niciodată. Domnul Isus a văzut întregul drum și a mers neclintit mai departe. De câte ori n-am fost rebeli și am dat înapoi de la ce am văzut deja de departe îngrămădindu-se peste noi! Este așa un contrast față de ce găsim aici! Încă o dată: De câte ori n-am fost smeriți când am tânjit să-I slujim, pentru că n-am putut s-o facem! Poate au venit la noi oameni, pe care încercăm să-i ajutăm, credincioși sau păcătoși; dar apoi am observat că noi nici nu puteam să ajutăm sufletului lor. De ce? Simplu, pentru că nu eram destul de aproape de Domnul. De ce a putut Isus întotdeauna să ajute sufletelor? Pentru că El era întotdeauna aproape de Tatăl Său. Pentru că cuvintele, pe care le-a rostit El, au venit direct de la Tatăl. Toată istoria lui Hristos este caracterizată de dependența Sa desăvârșită și absolută. El avea mereu „un cuvânt la timpul potrivit” – cuvântul potrivit pentru fiecare suflet pe care l-a întâlnit și întotdeauna Dumnezeu a fost glorificat, deoarece cuvântul necesar a fost rostit la timpul potrivit.

Dependența desăvârșită și așteptarea după călăuzirea lui Dumnezeu le vedem și în scena emoționantă din Ioan 11. Acolo, surorile, Marta și Maria, trimit după Isus, ca El să vină la fratele lor muribund. Ele erau sigure că vorbele „acela pe care-l iubești este bolnav” (Ioan 11.3) Îl va aduce imediat aici. Să presupunem că un mesager ar veni în casa ta seara, în momentul când tu tocmai vii acasă, pentru a-ți povesti că cineva, pe care îl iubești foarte mult, este bolnav. Ce ai face? Nu te-ai duce acolo cât de repede poți? Ai lua primul tren sau primul tramvai sau ai merge pe jos acolo, cât de repede poți. Dar Domnul n-a făcut aceasta. Dragostea face întotdeauna ce este cel mai bine pentru cel despre care este vorba. Uneori nu procedăm așa. Recunosc deschis în fața ta, că de multe ori nu știm suficient despre intenția Domnului, ca să facem ce trebuie. Când Domnul a mai „rămas două zile în locul în care era” (Ioan 11.6), oare ce au gândit ucenicii? Fără îndoială că ei au fost surprinși de felul cum a procedat. Ei crezuseră că El este foarte atașat de această familie din Betania, dar felul Său de a proceda arăta că nu era. Ei n-au înțeles ce a spus, au înțeles greșit ce a făcut și au considerat ciudat că nu S-a dus imediat acolo. Ce au gândit surorile? „În momentul în care va auzi despre Lazăr că este bolnav, va veni imediat”. Ele au așteptat și au fost atente, dar El n-a venit.

N-am așteptat și noi de multe ori și am sperat în răspunsul la o veste pe care I-o trimiseserăm? Ce au spus cele două, când a sosit El? „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11.21,32). „Dacă ai fi mers numai puținel mai repede și dacă n-ai fi întârziat atât de mult, nu s-ar fi întâmplat aceasta.” Așa vorbește necredința oarbă.

Ucenicii n-au înțeles atunci când a plecat. „Apoi, după aceasta, le-a spus ucenicilor: «Să mergem din nou în Iudeea». Ucenicii I-au spus: «Rabi, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și din nou Te duci acolo?» Isus a răspuns: «Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina acestei lumi, dar, dacă umblă cineva noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el». A spus acestea; și, după aceea, le-a zis: «Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn»” (Ioan 11.7-11). Ce înseamnă versetele 9 și 10? Aplică-le la Hristos și la propria ta cale! El vedea lumina și umbla în ea. Să presupunem că El ar fi plecat cu două zile mai devreme, ar fi trebuit să meargă/să umble noaptea, pentru că nu avea cuvântul potrivit pentru aceasta. O imposibilitate pentru El. Când a mers, a avut un cuvânt, El umbla în lumină și nu se poticnea niciodată. Acesta este lucrul pe care îl doresc pentru inima mea și pentru toți credincioșii: această apropiere de Domnul și să putem să mergem aproape de El, ca atunci când trebuie să mergem într-un anumit loc, să putem pune mâna noastră în mâna Sa, ca să nu mergem pe drumul greșit. Există întotdeauna un drum bun și un drum greșit în orice călătorie. Să nu uităm aceasta!

Dar ce a fost dezvăluit prin Hristos, prin faptul că El a mai rămas încă acele două zile în locul unde tocmai era? Marta a aflat că fratele ei va învia din nou. Și apoi avem aceste două cuvinte scurte, care au bucurat deja așa de multe inimi în fața unui mormânt deschis: „Isus plângea”. Slava lui Dumnezeu a fost prezentată clar și puterea lui Hristos a fost manifestată asupra morții. El a fost un Slujitor desăvârșit și nu S-a pus niciodată în mișcare fără să aibă pentru aceasta un cuvânt de la Dumnezeu. La ce se poate folosi un slujitor care toată ziua aleargă în jurul casei? Datoria unui slujitor este să aștepte până sună clopoțelul, ca să afle atunci ce dorește stăpânul său de la el, ca să facă lucrul acela. La Domnul Isus a fost întotdeauna așa. El a fost un Slujitor desăvârșit.

Exodul 21; Stăpânul său să-i găurească urechea cu o sulă.

Exodul 21.2-6: Dacă vei cumpăra un rob evreu, să-ți slujească șase ani; iar în al șaptelea să iasă liber, fără a plăti nimic. Dacă a venit singur, singur să iasă; dacă avea soție, soția lui să iasă cu el. Dacă stăpânul său i-a dat o soție și ea îi va naște fii sau fiice, soția și copiii ei vor fi ai stăpânului ei și el să iasă singur. Dar, dacă robul va zice hotărât: «Iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei, nu vreau să ies liber!», atunci stăpânul său să-l aducă înaintea judecătorilor și să-l apropie de ușă sau de tocul ușii; și stăpânul său să-i găurească urechea cu o sulă; și el să-i slujească pentru totdeauna.

Să ne întoarcem acum la Exodul 21.2-6. Pentru mine nu există nicio îndoială că aici este prezentată moartea lui Hristos. Dar aici avem și ceea ce L-a caracterizat pe El pe tot drumul: supunerea Sa absolută, totală. Robul despre care este vorba aici Îl iubea pe Iehova, Domnul său și își iubea soția: pe aceia care erau într-o relație de părtășie cu el și erau legați de el; și el își iubea copiii, fără de care nu voia să iasă liber (Exodul 21.5). Hristos a iubit Adunarea. Este foarte binecuvântat să știm aceasta, pentru că aceasta modelează sufletul și leagă inima de Domnul. Este vorba despre un răspuns în inimi față de El. Tu poți să fii un om de primul rang în a merge la adunare (n-am nimic împotriva că ești de calitate întâi în a merge la adunare), dar fără această înclinație poți fii un mergător cât de bun la adunare, dar să fi un creștin foarte slab. Poți să fii atât de curat ca un bloc uriaș de gheață, dar și la fel de rece. Înțelegi?

Inteligenței i se atribuie în ziua de azi o valoare foarte mare, dar îți spun ce gândesc: și anume, că noi toți suntem neobișnuit de proști. Noi suntem din fire înclinați să ne închipuim că știm mult mai mult decât este cazul în realitate. Și încă ceva: ne prefacem unii față de alții că știm mai mult decât este cazul în realitate. Și apoi, când ajungem în dificultăți sau când întrebările doctrinale ne dau bătaie de cap, suntem surprinși să vedem cât de ușor sunt credincioșii afectați de ele. Ce va păzi un suflet? Inteligența? Nu! Afecțiunea! Dragostea Sa pentru tine! Dacă aceste lucruri nu există, chemarea prin Hristos este o treabă foarte jalnică. Dacă inima ta nu savurează dragostea Sa, ești într-o stare nenorocită.

Slujitorul evreu îl iubea pe stăpânul său (o imagine pentru afecțiunea lui Hristos față de Dumnezeu), își iubea soția (o imagine a Adunării), își iubea copiii și nu voia să fie despărțit de ei. Străpungerea urechii indică și ilustrează moartea lui Hristos. În legătură cu urechea, aceasta îmi arată slujba dragostei; Psalmul 40 îmi arată nașterea Sa; Isaia 50 – viața Sa; Exodul 21 – moartea Sa.

Extras din capitolul „Preventive Ministry“
din *Backsliding and Restoration* (astăzi: *God's Restoring Grace*), Bible Truth Publishers, 1964, pag. 64 și următoarele.